

Clare Mackintosh

GRATIS!
NEEM MEE

Eén dode, een dorp vol verdachten...

HET
LAATSTE
FEEST

LEES NU ALVAST EEN FRAGMENT VAN DE NIEUWE THRILLER
VAN **CLARE MACKINTOSH** INCLUSIEF INTERVIEW!

KEN JIJ DE ANDERE TOPTHRILLERS VAN CLARE MACKINTOSH AL?

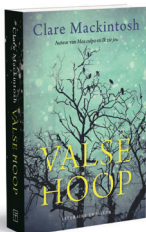

Mea culpa

Als een moeder haar zoontje even loslaat rent hij de straat over en wordt aangereden door een auto. De bestuurder rijdt door. Jenna's wereld verandert in een nachtmerrie.

Ik zie jou

Iemand volgt Zoë en weet alles van haar. Maar van wie komt het gevaar? Iemand die net als zij dagelijks die trein neemt? Iemand die precies weet wat haar routines zijn?

Valse hoop

Een kaart op de sterfdag van haar moeder zet een reeks gebeurtenissen in gang die Anna doet vermoeden dat er meer achter de dood van haar moeder zit dan waar de politie vanuit ging...

De donor (e-book en audioboek)

Megs leven wordt gered door een donorhart. Dan zoekt de moeder van de donor contact. Ze wil Meg ontmoeten. Al snel rijzen de vermoedens dat het toelaten van Karen in haar leven een heel grote fout is...

Gegijzeld

Wanneer een vlucht van Londen naar Sydney wordt gekaapt, staat stewardess Mina onder druk. Als ze doet wat de kapers willen, blijft haar dochter in leven, zo niet dan laten ze het vliegtuig crashen...

De vakantiehuizen die Rhys Lloyd bezit aan de rand van het meer zijn een succes en op oudejaarsavond heeft hij het hele dorp uitgenodigd om champagne te drinken met hun rijke nieuwe burens. Maar rond middernacht drijft Rhys dood in het ijskoude meer. Op nieuwjaarsdag heeft rechercheur Ffion Morgan een dorp vol verdachten. Het kleine dorp is haar thuis, dus de verdachten zijn haar burens, vrienden en familie. Daarbij heeft Ffion ook zo haar eigen geheimen. De leugens stapelen zich op en al snel is de vraag niet wie Rhys dood wilde hebben maar wie hem uiteindelijk heeft vermoord...

DIT IS CLARE MACKINTOSH!

© Heledd Roberts

Clare Mackintosh werkte jarenlang binnen de politiewereld. In 2011 begon ze als freelancejournalist en inmiddels is ze fulltime schrijver. Haar debuut *Mea culpa* was direct na verschijnen een grote hit en wordt omschreven als een sensatie. Daarna schreef ze nog meer succesvolle literaire thrillers.

Lees het interview met Clare Mackintosh en begin daarna aan het leesfragment van *Het laatste feest*, de start van een moorddadig goede nieuwe serie over rechercheur Ffion Morgan!

Waar haalde je je inspiratie voor *Het laatste feest* vandaan?

Ik organiseer de nieuwjaarsduik in de stad waar ik woon. Een keer, toen we aan de kust stonden te

wachten, klaar om erin te duiken, keek ik naar de mist die opsteeg vanaf het oppervlak van het meer en vroeg ik me af wat er zou gebeuren als er plotseling een lichaam uit de mist tevoorschijn zou

DIT IS CLARE MACKINTOSH!

komen. Ik ging naar huis en begon na te denken over kleine steden, en over de spanningen die vaak bestaan tussen aangrenzende landen.

Het laatste feest is de start van een nieuwe serie boeken over Ffion Morgan, wat heeft je doen besluiten om nu een serie te schrijven in plaats van een losstaand boek?

Het was niet echt een 'beslissing'. Ffion Morgan liep volledig gevormd mijn scherm op en ik wist meteen dat ze meer dan één boek zou willen rondhangen. Ik heb altijd gezegd dat ik nooit een serie zou schrijven tenzij ik een heel sterke detective als personage had, en ik wist meteen dat ik haar in Ffion had gevonden. Ze is slim maar stekelig – een nachtmerrie om mee te werken – en ze is het enige personage dat ik ooit heb

geschreven, die dingen zegt die me verbazen.

Je nieuwe boek speelt zich af op de grens van Engeland en Wales, hoe kwam je op deze bijzondere locatie?

Ik woon niet ver van de grens tussen Engeland en Wales, en ik vind het fascinerend hoe gemakkelijk het is om over een onzichtbare grens te rijden of te lopen. Op het eerste gezicht is er niets veranderd, maar toch ben je in een totaal ander land, met een andere taal en cultuur. Tijdens de pandemie werden grenzen ongelooflijk belangrijk, omdat Wales andere covid-regels had dan Engeland, met als gevolg aanzienlijke spanningen in sommige gebieden. Ik wilde onderzoeken hoe een grensoverschrijdend onderzoek zou uitpakken en twee rechercheurs samenbrengen, één uit elk land.

Op de volgende pagina's lees je alvast een aantal hoofdstukken uit **Het laatste feest**. Geniet ervan!

NIEUWJAARSDAG

Niemand in Cwm Coed weet nog in welk jaar de nieuwjaarsduik begon, maar ze weten wel dat ze het nieuwe jaar op geen enkele andere manier zouden willen inluiden. Ze weten niet meer in welk jaar het was dat Dafydd Lewis in zijn blootje het water in ging, met alleen een kerstmuts op, of wanneer de jongens van het rugbyteam vanaf de pier een bommetje maakten en die arme mevrouw Williams drijfnaat spatten.

Maar iedereen zal zich de nieuwjaarsduik van vandaag herinneren.

Er ligt al sinds voor kerst sneeuw op de bergtoppen, en zelfs in de beschutting van de bergen is het in het dorp hooguit zeven graden. Het meer zelf is nog kouder. Vier graden! roepen mensen uitgelaten en ongelovig tegelijk. We lijken wel gek!

Onder de heldere lucht krullen mistflarden boven het wateroppervlak, en de reflectie ervan wekt de desoriënterende indruk dat de hemel ondersteboven hangt. Boven de mist is de lucht helblauw, met een echo van de maan van afgelopen nacht nog boven het bos.

Vanaf de hoogste top van de Pen y Ddraig-berg lijkt Llyn Drych eerder een rivier dan een meer. Het is lang en slangachtig, elke bocht een kronkel van de drakenstaart waarvan men zegt dat het dat voorstelt. 'Drych' betekent 'spiegel', en wanneer de wind gaat liggen en het water er stil bij ligt, glanst het oppervlak als zilver. De reflectie van de berg strekt zich uit naar het midden van het meer, zo massief dat het lijkt alsof je eroverheen kunt lopen, zonder een spoor van de peilloze zwarte diepten eronder.

Langs het pad dat tegen de zuidkant van de berg op kronkelt – van de rug van de draak naar de kop – bukken wandelaars zich om een steentje op te rapen. Ze komen overeind, voelen het gewicht van het steentje in hun hand, kijken dan schaapachtig om zich heen en gooien het steentje in het water. Volgens de legende komt de draak van Llyn Drych boven

water als zijn staart wordt geraakt, en weinig wandelaars kunnen die mythe weerstaan.

Langs de rand van het meer staan dennenbomen op wacht, zo dicht opeengepakt dat als je er één zou omhakken, je je zou kunnen voorstellen dat de rest dan ook allemaal omvalt. De bomen stelen het uitzicht vanuit het dorp Cwm Coed, maar ze houden ook het slechtste weer tegen, wat voelt als een eerlijke ruil voor de mensen die daar wonen.

Aan de andere kant van het water – maar ongeveer een kilometer van de plek waar de menigte zich nu verzamelt – staat een rijtje gedrongen gebouwtjes tussen de heuvels. De bomen er pal voor zijn uit de grond getrokken, het hout is gebruikt om de lodges te bekleden en om de naam te spellen die aan het begin van de lange privéoprit staat; elke letter manshoog.

THE SHORE.

Het zijn vijf huisjes, tot nu toe. Rechthoekige dozen van twee verdiepingen, met houten daken en terrassen die boven het meer uitsteken op pijlers omhuld door mist. Metalen ladders glimmen in de winterzon, de pontons nu ontdaan van de boten die er 's zomers aan hun touwen dienen.

Luxueuze lodges aan het meer, worden ze in de glanzende brochure genoemd.

Carafanau ffansi, zegt Ffions moeder. Chique caravans. Kouwe drukte.

Spuuglelijk, vinden de meeste dorpingen. En dat voor die prijs!

Voor een plek waar je niet eens het hele jaar kunt wonen. Eigenaren mogen The Shore niet als hun primaire woonadres gebruiken, volgens de website. Alsof Noord-Wales behoefte heeft aan nog meer weekendgasten.

Straks komt er nog een rij huisjes achter de eerste. En nog een daarachter. Een spa, een fitnessruimte, winkels, een buitenzwembad.

‘God weet waarom ze niet gewoon in het meer kunnen zwemmen.’ Op de rand van de achterbak van haar auto trekt Ceri Jones haar joggingbroek uit; er zit kippenvel op haar bovenbenen, die wit afsteken tegen de vuile bumper.

‘Omdat het verrekte koud is, daarom.’

Er wordt heel hard gelachen – als gevolg van het oudejaarsfeestje van

de vorige avond, van te veel wijn en te weinig slaap, van de kou die door badjassen heen dringt en in je botten kruipt.

‘Maar het was een mooie avond.’

Er wordt instemmend gemompeld.

‘Chwarae teg.’ Eerlijk is eerlijk. Die gasten van The Shore kunnen wel goede feestjes geven. Belangrijker nog, ze waren zo snugger om de locals uit te nodigen. Nieuwsgierigheid wint het altijd van wrok.

Ijssplinters drijven in de ondiepe plassen op de oever, gebroken door tenen bevrijd uit met bont gevoerde laarzen.

‘We gaan er pas over tien minuten in. Je bevriest nog.’

‘Ik voel het niet eens. Volgens mij ben ik nog steeds dronken.’

‘Ik hoop maar dat dit helpt tegen mijn kater. Mijn schoonouders komen lunchen, en ik krijg sowieso al hoofdpijn van ze.’

‘De dood of de gladiolen.’

‘Ik vind het allebei best.’

De eerste van twee toeters schalt door de frisse lucht, en er wordt gejuicht.

‘Klaar?’

‘Zo klaar als maar kan!’

Jassen en badjassen worden opzijgegooid, handdoeken over wachtende armen gedrapeerd en warmwaterkruiken klaargelegd voor de terugkeer. Iedereen rent naar de oever – een menigte witte ledematen en badkleding, moedige bikini’s en verstandige wollen mutsen – met een opgewonden geroezemoes zo luid dat ze zich afvragen of ze de tweede toeter wel zullen horen. Maar als hij afgaat, is hij onmiskenbaar, en ze joelen en roepen ‘Blwyddyn Newydd Dda!’ terwijl ze naar het meer rennen en gillend het ijskoude water in plonzen.

Als het diep genoeg is, maken ze de duik. Met pure wilskracht door de laaghangende mist. De kou klemt zich als een bankschroef om hun borst, monden gaan geschokt open als hun de adem wordt benomen. ‘Blijven bewegen, blijven bewegen!’ roepen de oudgedienden met een dopamine pompende glimlach op hun gezicht. Kabbelingen worden golven, de deinende beweging van mensen, terwijl de wind aantrekt en rillingen over ruggen lopen.

Als de mist begint op te trekken, gilt er een vrouw.

Het valt op te midden van het gegil van opwinding, en rillingen van een andere soort lopen over de rug van de mensen die op de kant wachten. De zwemmers in het diepere water gaan op hun tenen staan, turend om te zien wat er aan de hand is, of er iemand gewond is. De reddingsboot laat de riemen in het water zakken. In en uit, in en uit, op weg naar de commotie.

Vanuit de mist komt een man drijven.

Op zijn buik, en heel overduidelijk dood.

NIEUWJAARSDAG | FFION

Ffion Morgan bekijkt de man die naast haar ligt op zoek naar tekenen van leven. Hij is lang, met brede schouders en kortgeknipt zwart haar. Achter in zijn nek, een plek die normaal gesproken wordt bedekt door de kraag van een overhemd, staat een kleine naam getatoeëerd: *Harris*.

Ffion schraapt haar keel en beproeft de stilte met een klein, aarzelend geluidje, alsof ze op het punt staat een speech te houden waarvan ze niet weet hoe ze eraan moet beginnen. De man verroert zich niet. Dat maakt het gemakkelijker.

Er is echter een klein probleem: de arm.

De arm is groot. Gladde, donkerbruine huid, gespannen over het soort biceps waar Ffion altijd in wil bijten, hoewel dit daar overduidelijk niet het moment voor is. De arm ligt diagonaal over Ffions buik, de hand losjes hangend bij haar heup. Uit gewoonte kijkt ze naar zijn ringvinger, en ze is opgelucht te zien dat die leeg is. Ze kijkt op zijn horloge. Acht uur 's morgens. Tijd om te gaan.

Ze verplaatst eerst haar benen, schuift ze millimeter voor millimeter opzij voordat ze haar knieën buigt om haar voeten op de vloer te zetten, terwijl ze al die tijd haar bovenlichaam stilhoudt als een slangenmens opgevouwen in een kist. Ze wacht even, en dan drukt ze haar bovenlichaam in de matras terwijl ze langzaam naar de rand van het bed glijdt. Het is een geoefende manoeuvre, in het afgelopen jaar verbeterd dankzij wat voor misplaatst gen het ook is waardoor mannen in hun slaap een bezitterige arm uitsteken.

De eigenaar van de arm van vanochtend gromt wat. Ffion telt tot vijftig. Als hij wakker wordt, zal hij een ontbijtje voorstellen – of op z'n minst koffie – hoewel ze dat geen van beiden willen. Niet met elkaar, in elk geval. Ffion geeft Generatie Z daar de schuld van. Al die gevoélens.

Er was ooit een tijd dat mannen je de deur al uit zetten voordat ze een knoop in het kapotje hadden gelegd, maar nu zijn ze allemaal woke. Ze weet niet wat ze daarmee aan moet.

Ze probeert zich te herinneren van wie de arm is. *Harris* doet geen belletje rinkelen. Het begint met een M, weet ze zeker. Mike? Max? Ze vist naar brokjes in de troebele diepten van de drank van de vorige avond, haalt een herinnering boven van rechte witte tanden, een verlegen glimlach, een verlangen om te pleasen dat ze even aantrekkelijk als ongewoon vond.

Mark?

Ze trekt per ongeluk een stukje huid los van de binnenkant van haar bovenlip. Shit shit shit. Ze haat het wanneer ze zich hun namen niet kan herinneren. Het voelt... sletterig.

Marcus!

Ffion grijnst naar het plafond, uitgelaten van opluchting. Regel nummer een: weet altijd met wie je de nacht doorbrengt.

Marcus.

Dat ze zijn naam weer weet ontsluit de rest, en oudejaarsavond ontvouwt zich in al zijn dronken, schitterende pracht. Marcus Huppel-pup (achternamen tellen niet): parachutespringinstructeur (*Ik kan wel een gratis sprong regelen voor jou en je vrienden*) die haar shotje na shotje bijhield en een hand om haar middel liet glijden toen hij zich naar haar toe boog om zich verstaanbaar te maken in de lawaaige bar. *Zullen we ergens heen gaan waar het rustiger is? We kunnen naar mijn huis...*

Ffion sluit haar ogen en geniet van de herinnering aan het getintel van Marcus' duim op haar blote huid; zo vol belofte. Heel even overweegt ze zich om te draaien en hem wakker te maken en...

Geen tweede rondes. Regel nummer twee.

Marcus' slaapkamer heeft de kale, anonieme sfeer van een huurwoning. Roomwitte muren en lamellen, statisch-synthetische kriebel-vloerbedekking. Ffion veegt er met haar rechtervoet overheen en voelt haar broek. Haar linkervoet vindt een sok, en terwijl de ademhaling naast haar regelmatigiger wordt, schuift ze met de gratie van een zeeleeuw onder Marcus' arm vandaan naar de vloer.

Het blauwe topje dat ze de vorige avond aanhad ligt bij de kast, haar spijkerbroek een paar stappen erachter. Het klassieke klerenspoor: Ffion is bovenal voorspelbaar. Met een beetje geluk liggen haar schoenen uitgetrapt in de gang en haar vest op de grond bij de voordeur.

Ze kleedt zich snel aan, propt voor de snelheid haar sokken in de zak van haar spijkerbroek en speurt vruchteloos naar haar beha voordat ze die afschrijft. Even snel plassen en even snuffelen in het badkamerkastje (een doosje condooms, een half uitgeknepen tube aambeienzalf), en dan pakt ze haar autosleutel en smeert hem. De stoepen zijn ijsig, en ze ritst haar jas dicht. De jas is kakigroen en bedekt haar van haar kin tot haar enkels, zo warm en praktisch dat ze op de koop toe neemt dat ze er in het ding uitziet als een slaapzak met voeten. Terwijl ze terugloopt naar haar auto, maakt ze de traditionele alcoholeenheden-in-urenberekening en concludeert ze dat het net zou moeten kunnen.

Het is al na negen uur als ze thuiskomt. Mam maakt havermout. Twee badpakken hangen over de radiator.

‘Je hebt nog nooit de nieuwjaarsduik gemist.’

Elen Morgans stem klinkt neutraal, maar Ffion heeft dertig jaar ervaring met het interpreteren van haar moeders roertechnieken, en de manier waarop ze nu met de houten lepel heen en weer rost voerspelt niet veel goeds.

De zestienjarige Seren stuitert omhoog van een stapel dekens op de grote stoel bij het raam. ‘Ze hebben een –’

‘Laat je zus rustig ontbijten voordat we daarover beginnen.’ Mams scherpe stem kapt Seren af.

Ffion kijkt naar Seren. ‘Ze hebben een wat?’

Seren kijkt naar mams rug en rolt met haar ogen.

‘Dat zag ik.’

‘God, je bent goed, mam.’ Ffion tilt de ketel van het fornuis, laat hem klotsen om na te gaan hoeveel water erin zit en schuift hem op een hete plaat. ‘Heb je ooit overwogen om bij de geheime dienst te gaan? Volgens mij zijn “ogen in je achterhoofd” net zo’n pre als jiu-jitsu en vloeiend Russisch.’ Ze hangt haar telefoon aan de lader, leeg sinds de vorige avond. ‘Hoe was de duik, trouwens?’

‘Die is niet doorgegaan’ Seren werpt een opstandige blik op mam. ‘Ik stond er pas tot aan mijn knieën in toen iedereen het water alweer uit moest.’

‘Waarom?’

‘Nou, als je erbij was geweest, had je het geweten,’ zegt mam gespannen.

‘Ik had me verslapen.’

‘Bij Mia?’

Ffion antwoordt met een nietszeggend *mmm*. Seren – altijd scherp – kijkt tussen mam en Ffion heen en weer, meteen alert op de mogelijkheid van drama.

‘Want ik hoor dat zij tot laat op het feest was.’

Mia Williams. Op school zat ze twee klassen hoger dan Ffion; het soort leeftijdsverschil waardoor je in de puberteit niets met elkaar gemeen hebt, en tien jaar later alles. Ze zijn vriendinnen bij gebrek aan beter, niet zozeer uit vrije keus, denkt Ffion altijd; met wie zouden ze anders drinken, als het niet met elkaar was?

‘Mam, ik ben een volwassen –’

‘En Ceri ging vroeg weg en zag je auto het dorp uit rijden.’

Ceri Jones, de postbode. Is het dan een wonder, denkt Ffion, dat ze haar sociale leven liever buiten het dorp leidt? Je kunt in Cwm Coed nog geen scheid laten zonder dat het op de voorpagina terechtkomt.

‘Ik moest even iets doen.’ De ketel fluit, snerpnd en aanhoudend, alsof hij Ffion op haar leugen betrapt. Ze pakt een schone mok en gooit er een theezakje in.

‘Op oudejaarsavond?’

‘Mam, doe niet zo –’

‘Ik maak me zorgen om je. Is dat een misdaad?’

‘Er overkomt me heus niks.’

‘Dat is niet wat ik bedoel.’ Elen draait zich om en kijkt haar oudste dochter met een betrokken gezicht aan. ‘Het kan je niet gelukkig maken, Ffi,’ zegt ze met gedempte stem.

Ffion houdt haar blik vast. ‘Eigenlijk wel.’

Mam is te jong getrouwd, dat is het probleem. Elen was zeventien toen ze Ffions vader ontmoette, negentien toen ze trouwden. Ze was

nooit promiscue geweest, had nog nooit een ander vriendje gehad. Hoe kon zij nou begrijpen hoe lekker ongebonden seks kon zijn? Hoe bevrijdend?

‘Dusss...’ Ffion verandert met één langgerekt woord van onderwerp en wendt zich tot Seren voor zussen solidariteit. ‘Waarom mochten jullie niet zwemmen?’

‘Omdat er verdomme alleen maar iemand dood was!’ De roddel barst uit het meisje tevoorschijn als water door een dam.

Mam mept met de theedoek naar Seren. ‘Pas op je taalgebruik.’

‘Au!’

‘Ik zou me maar koest houden als ik jou was, jongedame. Je weet donders goed dat je niet naar dat stomme feest mocht.’

Ffion kijkt Seren aan. ‘Was je gisteravond bij The Shore?’

Het meisje steekt defensief haar kin naar voren. ‘Iedereen was er.’

‘Het kan me niet schelen of de koningin van Sheba daar was. Ik had je gezegd dat je daar weg moest blijven!’ Mams stem wordt luider, en Seren ziet eruit alsof ze moet huilen.

‘Is er iemand verdronken?’ vraagt Ffion snel.

Mam rukt haar aandacht los van Seren en knikt kort.

‘God. Wie?’

Elen schept de havermout in kommen, met gestoofde appel en een klodder room erop. ‘Een man, dat is alles wat we weten. Hij dreef op zijn buik, dus...’

Ffions telefoon komt trillend tot leven en het schermpje loopt vol met berichtjes en gemiste oproepen. Ze scrolt langs de *Gelukkig Nieuwjaar-wensen* naar de nieuwe berichten van vanochtend.

Heb je het gehoord van het lijk in het meer?

Weet jij wie het is?

Waar was je gisteravond???

Ze drukt op het knipperende icoontje om haar voicemail af te luisteren. In elke andere tijd van het jaar zou ze durven te wedden dat het een bezoeker was die was verdronken. Iemand die niet gewend was aan de kou of aan zwemmen in natuurwater; iemand die niet was opgegroeid

in de buurt van water. Ze komen elk jaar naar Cwm Coed, stromen van de campings naar het meer alsof dat het strand van Bournemouth is, duiken van de pier en laten hun kinderen op het water dobberen in goedkope opblaasbootjes.

Maar de nieuwjaarsduik is alleen voor locals. Niemand wil er buitenstaanders hebben, die een uur of langer rijden voor de zelfingenomen statusupdate die ze naderhand op Facebook kunnen plaatsen. Er wordt niet geadverteerd, geen T-shirts, geen sponsoren. Geen officiële organisator.

Geen veiligheidsmaatregelen, denkt Ffion grimmig. Ze weet dat er een groepering in het dorp bestaat die hun gelijk bewezen zal zien door de tragedie van vandaag; mensen die weigeren naar de nieuwjaarsduik te komen omdat die gevaarlijk is. *Al dat rondrennen en lachen en struikelen; het water zo koud dat je longen ervan bevrozen. En met al die drank in hun lijf van de vorige avond. Het is alleen maar een kwestie van tijd voordat er iemand verdrinkt.*

Ffions telefoon staat vol met dronken voicemail van Mia en Ceri, geschreeuwd tegen een achtergrond van vuurwerk, en een van mam die ochtend: *Wij gaan naar de duik – lle wyt ti?*

‘Ik heb gehoord dat het de ouwe Dilwyn Jones was,’ zegt Seren.

‘In een smoking?’ zegt mam. ‘In veertig jaar tijd heb ik die man nooit in iets anders dan een vest gezien.’ Ze dempt haar stem als ze zich naar Ffion omdraait. ‘Ze hebben iedereen zo snel mogelijk bij het lichaam weggestuurd. Hij was...’ Ze breekt haar zin af. ‘Hij was erg gehavend.’

‘Iemand zei dat zijn hele gezicht was ingeslagen.’ Seren staat op, met grote ogen, opzettelijk angstaanjagend. Haar haar is nog roder dan dat van Ffion, met dezelfde pluizige krullen waar je helemaal niets mee kunt. Ffion propt die van haar meestal in een slordige knot, terwijl Seren haar haar los laat hangen, zodat het op haar schouders rust als een grote oranje wolk. Ze is bleek, met vegen make-up van de vorige avond nog om haar ogen.

‘Hou op met roddelen, Seren, en eet je havermost op. Je botten blijven nog de hele ochtend koud.’

‘Ik ben er maar tot mijn knieën in geweest.’

‘Je hebt toch ook botten in je benen?’

‘Er zal toch vast wel iemand als vermist zijn opgegeven...’ begint Ffion, maar dan komt ze bij het laatste bericht in haar voicemail aan en versnelt haar hartslag. Ze haalt haar telefoon van de lader. ‘Ik moet gaan.’

‘Je bent net thuis!’

‘Weet ik, maar...’ Met een sprongetje trekt Ffion een schoon shirt van het wasrek, en ze vraagt zich af of ze ook een beha kan pakken zonder dat mam het ziet. Een stuk of vijf sokken vallen van het rek en een ervan belandt precies in de pan met havermout.

‘Ffion Morgan!’

Dertig jaar oud, met een huwelijk en een hypotheek achter de rug, maar mams theedoek is nog altijd een geducht wapen. Voor de tweede keer in even zoveel uren kiest Ffion voor een snelle aftocht.

Terwijl ze wegrijdt, waarbij de uitlaat van de auto protesterend hoest, belt ze met één hand, met haar telefoon op de passagiersstoel. Ze rijdt het dorp uit en haalt een auto in: een stel in hun zondagse kleren op weg naar familiebezoek, met drie verveelde kinderen op de achterbank. De bestuurder toetert langdurig en blijft aan Ffions bumper kleven om zijn punt te maken.

‘Mia?’ zegt Ffion als ze naar de voicemail wordt doorgeschakeld. Ze trapt het gaspedaal helemaal in. ‘Met Ffi.’ Haar hartslag gonst in haar slapen. ‘Als mam vraagt waar ik gisteravond was, zeg dan dat ik bij jou was.’

NIEUWJAARSDAG | LEO

‘Hou je jas aan!’

Die kreet komt als Leo Brady stipt om negen uur ’s morgens bij zijn bureau op de afdeling Zware Criminaliteit van Cheshire aankomt. Met tegenzin knoopt hij zijn dikke wollen jas weer dicht en loopt door naar het kantoortje van de baas, waar hoofdinspecteur Simon Crouch bij zijn stoel staat. Leo heeft alleen het stukje van de parkeerplaats naar het politiebureau gelopen – op z’n hoogst een paar honderd meter – maar zijn voeten zijn net ijsklompen. Hij wiebelt met zijn tenen in zijn brogues. *Te koud voor sneeuw*, zeggen mensen steeds, wat Leo nooit heeft begrepen.

‘Je moet je dikke reet naar Mirror Lake slepen – er is een lijk aangespoeld.’

Leo is niet dik. In feite is hij een stuk fitter dan Crouch, met zijn bleke vlees dat eruitziet alsof het van klodders Play-Doh is gemaakt, maar dat weerhoudt Crouch er niet van om zijn gezag te benadrukken met kleuterschoolbeledigingen.

‘Is dat niet in Wales?’

‘Ik heb niet om een aardrijkskundelesje gevraagd.’ Crouch deelt zijn iPad-scherf met het digibord aan de muur, en een fractie van een seconde wordt Leo getrakteerd op de eerste twee regels van alles in Crouch’ inbox. Te midden van de inbraakmeldingen en statistieken van ernstige misdaden ziet Leo een bericht van ene Joanne Crouch met als titel *Je moeder WEER*, en een urgent gemarkeerde e-mail van Interne Zaken, voordat Google Maps het scherm vult.

Leo neemt even de tijd om zich te oriënteren. In het midden ligt een smal, meanderend meer met de tekst *Llyn Drych*, waar de grens tussen Engeland en Wales doorheen loopt. Mirror Lake, weet Leo, al heeft hij nooit een klus gehad waarvoor hij zo ver naar de grenzen van het dis-

trict Cheshire moest. Er ligt een bergketen aan de noordpunt van het meer, en aan de westkant, net in Wales, ligt het dorpje Cwm Coed. Tussen het dorp en het water ligt een groene strook rondom het meer.

Crouch wijst naar een groen gedeelte aan de oostkant, aan de uiterste grens van hun district. ‘Net voordat jij binnenkwam, is hiervandaan een vermissing gemeld.’ Hij tikt op zijn scherm en de kaart geeft een satellietbeeld weer. Het groen is bos, geen gras, beseft Leo: dicht opeen-gepakte bomen langs het water. Crouch tekent een scheve cirkel en tikt er nadrukkelijk op. ‘Deze foto loopt een paar jaar achter.’ Hij sluit de kaart en swipet langs zijn apps op zoek naar Safari. Mail, Weer, Sky News – is dat Tinder? ‘Dit is wat daar nu is.’

Op het grote scherm verschijnt een website, en een geluidloos film-pje wordt afgespeeld in de banner. *It’s a Shore thing...* staat eronder. Zonlicht fonkelt op het Mirror Lake terwijl de camera inzoomt op een rij houten huisjes langs het water. Een lachend kind, in de lucht ver-stild, zwaait aan een touw boven een terras dat je eerder zou verwach-ten op de Malediven dan in Noord-Wales. Het is geen film, ziet Leo nu, maar een computeranimatie: een artistieke impressie van wat overdui-delijk een high-end project is.

‘Dit is The Shore,’ zegt Crouch. ‘En haal je maar niks in je hoofd, want de kans dat jij je daar iets kunt veroorloven is net zo klein als dat je ooit verder komt dan de rang van rechercheur. Een van die huisjes is gekocht door die acteur die vroeger bokser was. Die getrouwd is met die griet met die gigantische tietten.’

‘Wie is de vermiste?’

‘De eigenaar van het resort, Rhys Lloyd. *Een mannelijke operazanger.*’ Crouch zet die woorden naast elkaar alsof de combinatie experimenteel is. Hij noemt zichzelf *een traditionalist*, waarvan Leo in zijn zesendertig jaar heeft ontdekt dat het vaak een synoniem is voor *bekrompen klootzak*. ‘Heel bekend, heb ik gehoord,’ gaat Crouch door. ‘Als je van dat soort dingen houdt.’

‘Ik neem aan dat u niet van dat soort dingen houdt?’

‘Maillots en mietjes? Jij wel?’

Leo opent zijn notitieboekje met de aandacht die je een portaal naar een andere wereld zou schenken. ‘Wie heeft de vermissing gemeld?’

‘Zijn dochter. Belde vanochtend meteen. De echtgenote bevestigt dat hij gisteravond niet naar bed was gekomen, maar kennelijk was dat niet onverwacht. Zij dacht dat hij aan het feesten was, of elders zijn roes uitsliep. Bij iemand anders in bed, misschien.’ Crouch snuift.

‘Wilt u dat ik met de familie ga praten?’

‘Neem eerst een kijkje bij het lichaam. Ga na of de Welsh het niet hebben verkloot. Getuigenverklaringen, laatst bekende bewegingen, het gebruikelijke. Noord-Wales stuurt ook een rechercheur – hij treft je in het mortuarium.’

‘Geen probleem.’

‘Als het een onopzettelijke verdrinking was, mep die dan terug naar Wales.’ Crouch sluit zijn scherm. ‘Hij is aan hun kant aangespoeld.’

‘En als het moord is?’

‘Dat hangt ervan af. Als het nergens heen gaat...’

‘Terug meppen naar Wales?’

‘Niet zo dom als je eruitziet, hè?’ Crouch kijkt hem verwachtingsvol aan.

Leo weet niet goed hoe hij moet reageren.

‘Maar als er een verdachte is, hou de klus dan vast, dan hebben we die gauw opgelost. Eerste moord van het jaar, varkentje binnen één dag gewassen, boem.’

Boem? Crouch beklagt zich er vaak over dat hij nooit wordt ingeroepen om verklaringen te geven aan de pers, staand op het bordes van de rechtbank of naast het fladderende lint rondom een plaats delict. Afgaand op wat Leo van zijn baas heeft gezien, vindt hij dat een wijs besluit van de communicatieafdeling.

Het is meer dan een uur rijden van het bureau van Zware Criminaliteit naar de districtsgrens. De hemel is helblauw, de straten vol mensen die afrekenen met hun kater en de excessen van kerst. Een wandeling in de frisse buitenlucht. Misschien een biertje, of een bloody mary. *Nieuw jaar, nieuwe jij.*

Leo luistert naar een beller op radio 5 Live en voelt een verpletterende wanhoop bij het verstrijken van alweer een jaar waarin niets is veranderd. Hij woont nog steeds in een waardeloos appartement, met een buur-

vrouw die kruiden verbrandt in een blikje bij haar voordeur om kwade geesten te weren. Hij werkt nog steeds voor een baas die hem op dagelijkse basis kleineert en intimideert. En hij doet er nog steeds niets aan.

Leo tikt op het scherm van zijn telefoon en hoort de telefoon overgaan door zijn autospeakers.

‘Wat is er?’

‘Jij ook gelukkig nieuwjaar.’ Leo hoort de zachte zucht die betekent dat zijn ex-vrouw met haar ogen rolt. ‘Kan ik hem spreken?’

‘Hij is weg met Dominic.’

‘Kan ik straks terugbellen?’

‘Er komen een paar vrienden borrelen.’

‘Morgen, dan?’

‘Je kunt niet verwachten dat ik alles uit mijn handen laat vallen en –’

‘Ik wil alleen maar mijn zoon gelukkig nieuwjaar wensen!’

Allie laat zo’n lange stilte vallen dat Leo al denkt dat ze heeft opgehangen. ‘Ik schrijf het op, weet je,’ zegt ze uiteindelijk afgemeten. ‘Elke keer als je kwaad wordt.’

‘In godsnaam, ik ben niet...’ Hij kapt zichzelf af, balt een vuist en haalt hem naar voren, maar stopt net voor het stuur. Hoe kan hij ooit winnen, terwijl alleen al het bestaan van de beschuldiging hem uitdaagt om de waarheid ervan te bewijzen? ‘Dit is niet eerlijk, Allie.’

‘Daar had je aan moeten denken voordat...’

‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat het me spijt?’ Leo’s stem wordt weer luider. Steeds opnieuw hetzelfde verhaal, hetzelfde schuldgevoel.

‘Je hebt geluk dat je hem überhaupt nog mag zien, na wat jij hebt gedaan.’

Leo telt tot tien. ‘Wanneer kan ik het beste terugbellen?’

‘Ik sms je wel.’ De verbinding wordt verbroken.

Dat doet ze niet. Leo zal het zelf nog een keer moeten vragen, en tegen de tijd dat hij zijn zoon te spreken krijgt, zal *gelukkig nieuwjaar* voelen als een bijgedachte.

Terwijl Leo rijdt, worden de afstanden tussen de dorpen groter, en zelfs de hemel lijkt zich te openen, totdat hij alle kanten op kan kijken en niets dan leegte ziet. Somberheid.

Op een dag, als zijn zoon een tiener is, zal Leo gewoon de telefoon kun-

nen pakken en hem bellen. Dan maken ze hun eigen afspraken om elkaar te treffen na school of om naar een voetbalwedstrijd te gaan, zonder Allie als zelfbenoemde portier. Zonder dat ze Leo er constant aan herinnert wat hij heeft gedaan. *Je hebt geluk dat ik de politie niet heb gebeld*, zegt ze graag. *Of de Sociale Dienst. Het kan nog steeds, weet je.* Het hangt boven hem en werpt een schaduw over elk gesprek, elk kort contact dat ze hem toestaat.
Het kan nog steeds.

God, wat een ellende is Wales. Het regent niet, en dat is een zegen – niet te vergeten een zeldzaamheid – maar wolken pakken zich samen vanuit het noorden en de wind buigt de bomen om. Wat dóét de politie hier de hele dag? Er moet wel wát misdaad zijn, neemt Leo aan – schependiefstal, af en toe een inbraak – maar hij betwijfelt of de recherche hier gonst van activiteit. De verdrinking van vandaag zal wel het hoogtepunt van hun jaar zijn.

Het mortuarium is in Brynafon, en Leo is blij met zijn navigatie als hij over de kronkelende bergwegen rijdt voordat hij weer afdaalt naar wat hier doorgaat voor de beschaving. Lichte motregen hangt in de lucht en belandt op de leiendaken van het stadje. Leo volgt de borden naar het ziekenhuis tot hij bij een kleine parkeerplaats aankomt. Die is verlaten, op een zilverkleurige Volvo XC90 en een bruine Triumph Stag na die van de roest aan elkaar hangt. Het mortuarium zelf is een laag, gedrongen gebouwtje. Leo drukt op de zoemer.

‘Tegen de deur duwen,’ is de blikkere reactie. ‘Er zit vandaag niemand bij de receptie, maar ik kom er zo aan.’

Leo doet wat hem gezegd wordt en stapt een kleine L-vormige wachtkamer in. Volgens de klok aan de muur is het vijf over halfelf. Omdat hij aanvoelt dat hij niet alleen is, draait hij zich om, en zijn mond valt open. In de hoek van de wachtkamer, met een blozend, onzeker gezicht, staat een vrouw.

Harriët.

‘Wat doe jij hier? Ben je...’ Leo kan amper de woorden vinden. ‘Ben je me hierheen gevolgd?’

De vrouw lacht blaffend. ‘Ik was hier als eerste! Dan zou jij degene zijn die mij is gevolgd.’

Tering. Harriët. Harriët Jones, of Johnson, zoiets. Een basisschool-lerares uit Bangor of zo.

Hij wil haar net nog wat nader aan de tand voelen als er een deur aan de andere kant van de kamer opengaat en een vrouw in een witte laboratoriumjas binnenkomt, omringd door de onmiskenbare geur van de dood en Dettol.

‘Leo Brady, neem ik aan? Ik ben Izzy Weaver, de patholoog die je mannetje onderzoekt. Ik zou hier eigenlijk niet moeten zijn, heel eerlijk gezegd, maar mijn mortuariumassistent heeft het laten afweten. Die houdt zijn baan niet lang meer. Ik heb je bazen al verteld dat ik de sectie pas overmorgen kan doen, maar als we hem kunnen identificeren, dan zou dat geweldig zijn.’

‘Léo?’ zegt Harriët luid.

Het blijft even stil terwijl de patholoog scherp naar Leo kijkt, en dan naar Harriët. Leo kucht. Oké, dit is gênant. Maar Leo is niet de eerste man die een valse naam opgeeft aan een meisje dat hij in een bar heeft ontmoet, en hij zal ook niet de laatste zijn. In de drie jaar sinds zijn echtscheiding heeft Leo daten maar een opgelaten toestand gevonden. Achttien maanden geleden had hij een keer een naar hij dacht wederzijds geslaagde onenightstand gehad, om vervolgens een paar maanden te worden gestalkt – nee, getéisterd. Sindsdien vertelt hij zijn echte naam niet meer bij dat soort dingen.

Maar dat verklaart nog steeds niet wat Harriët Jones – of Johnson, of wat dan ook – in het mortuarium doet.

‘Jullie hebben nog niet kennismemaakt, neem ik aan,’ zegt de patholoog. Leo en Harriët kijken elkaar aan.

‘Nou –’ zegt Leo.

‘Nee,’ zegt Harriët ferm.

De patholoog kijkt stomverbaasd. En terecht: Leo begrijpt het zelf ook niet zo goed. Is Harriët hem gevolgd? Heeft ze zijn berichtjes onderschept? Een wild moment lang ziet Leo voor zich hoe ze Crouch’ kantoor afluistert, nauwgezet aantekeningen bijhoudt over Leo’s gangen.

‘Harriët...’ zegt Leo behoedzaam. Hij zal ferm tegen haar optreden, maar niet té ferm. Waarschijnlijk is ze niet helemaal goed bij haar hoofd; dit is geen actie van een evenwichtige vrouw.

‘Harriët?’ zegt de patholoog.

‘Eh...’ zegt Harriët. Het blijft een poosje stil.

‘Zullen we dan maar beginnen?’ Er is een spoortje frustratie in Izzy Weavers stem te horen. Ze gebaart in Leo’s richting. ‘Rechercheur Leo Brady, van de recherche in Cheshire.’ Dan gebaart ze met de andere hand naar Harriët. ‘Rechercheur Ffion Morgan, politie Noord-Wales.’

Leo trekt één wenkbrauw op. ‘Ffion?’

‘Ffion,’ zegt Harriët zachtjes. Of eigenlijk, zegt Ffion dat. Leo’s hoofd loopt om. Tegelijkertijd, behoorlijk onverwacht, herinnert zijn kruis zich de vorige avond. Het is een onrustbarende combinatie, een beetje verergerd door de ontsmettingslucht.

Harriët – *Ffion!* – jezus – had er vanochtend een eeuwigheid over gedaan om te vertrekken. Leo had heel nodig moeten piesen, maar hij had daar moeten blijven liggen, doen alsof hij sliep terwijl zij naast hem tijdrekte, duidelijk wachtend om samen ergens te gaan ontbijten. Leo weet nooit wat hij de volgende morgen moet zeggen, en doen alsof hij slaapt is eindeloos veel gemakkelijker dan een gesprek voeren. Ze was uiteindelijk uit bed gelazerd en had lawaaiig in de badkamer rond gestommeld in de hoop dat hij wakker zou worden, totdat ze het opgaf en naar huis ging.

Rechercheur Ffion Morgan. Ze ziet er niet uit als een Ffion. Harriët past beter bij haar. Misschien is het een doopnaam en gebruikt ze Ffion alleen voor haar werk. Dus toen ze zichzelf gisteravond voorstelde als Harriët, was dat misschien geen valse naam, niet helemaal, alleen maar...

‘Geen Marcus, dus?’ Ffion trekt één wenkbrauw op.

‘Wie is Marcus nou weer?’ zegt de patholoog. ‘Mij was verteld dat alleen jullie tweeën zouden komen. Dit is een mortuarium, geen seance.’

‘Sorry,’ zegt Leo uit naam van hen allebei, al kijkt Ffion totaal niet alsof het haar spijt. Haar gezicht staat geamuseerd – een beetje vragend – terwijl ze wacht tot Leo uitweidt.

Als Izzy Weaver hen meeneemt het mortuarium in, voelt Leo iets van twijfel over zich heen komen. Hij hoopt vurig dat dit een onopzettelijke verdrinking zal blijken te zijn, want Ffion Morgan lijkt hem een lastige tante.

ZIN IN NOG MEER THRILLERS?

Kijk op www.uitgeverijdefontein.nl voor je volgende favoriete thriller, winacties en het laatste nieuws.

Schrijf je daar ook in voor de nieuwsbrief, en volg ons op Instagram, Facebook en TikTok, dan mis je niks!

@uitgeverijdefontein

@uitgeverijdefontein

@uitgeverijdefontein

Eerste druk september 2022

Oorspronkelijke titel *The Last Party*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group

Copyright © Clare Mackintosh Ltd 2022

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6255 8

ISBN e-book 978 90 261 6256 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6257 2

NUR 305

De start van een moorddadig goede serie!

De vakantiehuisen die Rhys Lloyd bezit aan de rand van het meer zijn een succes en op oudejaarsavond heeft hij het hele dorp uitgenodigd om champagne te drinken met hun rijke nieuwe burens. Maar rond middernacht drijft Rhys dood in het ijskoude meer.

Op nieuwjaarsdag heeft rechercheur Ffion Morgan een dorp vol verdachten. De kleine gemeenschap is haar thuis, dus de verdachten zijn haar burens, vrienden en familie. Daarbij heeft Ffion zelf ook zo haar eigen geheimen.

De leugens stapelen zich op en al snel is de vraag niet wie Rhys dood wilde hebben maar wie hem uiteindelijk heeft vermoord...

Clare Mackintosh | *Het laatste feest* | ISBN: 9789026162558

400 pagina's | € 21,99

Het laatste feest verschijnt 22 september 2022